MAGNUM LEGENDARIUM AUSTRIACUM (PARS V: 1.9. 1.11.)
Melk, 1471 Seite 82r
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36448
Copyright: Melk, Benediktinerstift

edificantib⁹ qui es lapis offensionis
& petra scandali. tu omnino lapides
istos. ut sciat prisci⁹ me lapide omni
sibilem habere potestatem: & ideo lapi
des ei⁹ visibiles ñ timie. & cū ei suis
regib⁹ p nichilo reputare. Hec & his
similia ei dixisset & oōnem oplesset
illi lapides ita cōusi st in pulverem.
ut pent⁹ pulvis id ē de ipsis lapidib⁹
pulvis aspers⁹ ñ posset aliquid ima
gine. Erat enī velut ramus aureus
pulvis ipse. & omnis argumentatio
ei⁹ in derisum facta est. Tunc angu
stiari cepit prisc⁹ & timere. et rubes
cens se a puella sepissime in omni
aspectu hominū superatū. Erant aut
ibi in uivario tres cerulee imane
bestie marine. & accepto osilio ius
sit eam nudā ibidem papitari. Can
te aut ī mamitatis erant belue. ut
quasi ouū sorbile homine plibaret.
Que stati ad tumulū dei accurrut
cum honore. & cūdi⁹ adulantib⁹ bla
dius. atq; iungente caudas quasi
cathedrā ei et suis mēbris opposita
exhibent ad sedendū. Ubi illa seden⁹
voce clarissima loqbat dicēs. Miseri
bilis prisce ista signa ñ fidelib⁹ sed ī
fidelib⁹ dñs ꝓparat. ut omnib⁹ mani
festet⁹ virtus potencie ei⁹. Nec enī h erat
gloria. ut iam deposito corpe ī trovire
ī potencias dñi: sed ista signa mee li
beracōis ꝓpt ī cōdulitate vitam p
cepit fieri dñs. Si vobis meis sam⁹
si creditis. vel virtutū magnitudini
supemim. ut credati⁹ hunc deū debe
cēdi. qui ita cultorib⁹ suis subuenit.
ut eos faciat suis adūsarys ī sultie.
Tunc prisc⁹ vūs ad appellianū dīt.
Que sunt ista signa. aut q̄s est q̄ ei
adoruat? Appellian⁹ dixit. Dr pla
cenciā suam hominib⁹ ostēdit. ut dū
eorū caulā supplicys agit⁹. supplicia ipi
ñ sentiant⁹. ut vel sic credant deo⁹ esse
quoz placenciā & clemēciā in colume⁹
videnti⁹ p manere. Dicit ei prisc⁹.
Et quid faciā ut mitigā eum? Appel
lianus rūdit. Oemmisse debet po
testas tua me dirisse istā supsticiosā
finem solo ferro suscipe posse. Cui
prisc⁹ dixit. Non plane. sed prius
eam feris obicio. si cuserit ferarum
morsū. ita demū extinguit ferro. Cū
mduci eam fecit ubi erant bestie. &
dimitti. Vesi uenerūt cū impetu ad
eam. & adorante⁹ ei recesserūt. Sili⁹
recepti⁹ ursis leo dimissu⁹ est. qui &
ipse recubans ad pedes eius dedit ge
mitū. qui quasi in credulo⁹ arguiet
& dans fremitū terrā abscessit hu
milis. feritas quesitans in capis
imo ademnas ꝓpam feritate huma
nam. Tunc in angustia animi fuit
est prisc⁹. ita ut putarēt eū mortu
um p indignacōe animi. Quod cō
siderans elem⁹ solitari⁹ ei⁹ in notuit
seruis prisci dicēs. Vemte & iudicate
morte dñi uri. Tunc ingress⁹ carni
fex mersit in dextrū latus ei⁹ gladiū. ex officio
Que respicies appellian⁹ dixit. pro
picios habeas deos qui nos ab ma
lacrilega liberasti. Et cōūs⁹ ad pro
consulem appellian⁹ dixit. Dñe mi p
consul isti munia magna dent. qā
fecit fine fatigacōibo nris: Tunc
iactauit ei torque aureā & coronā
& vestem holosericā & induit se.
Vestitus ergo p cussor carnifex ve
stibus holosericis. & induit torque
aurea cepit gloriari. habēs fauore